

tigt og bestemt, som jeg kan: Lad os tage os i Agt for at gaa til Noget, der kan fremkalde Noget seuere, ligesom vi i sin Tid gik med til Kjøbenhavn's Søbefæstning for mange Aar siden. Naar en militær Sagkyndig kom og sagde, at naar vi stille 6 Kanoner op paa tre Forter, saa siktrer det Kjøbenhavn mod et virksomt Bombardement, saa vil jeg spørge den ærede Minister: Kan vi stole paa, at det er saaledes endnu, har Krigsvidenskabens udviklet sig saaledes siden, at disse 35½ Cms. Kanoner ikke længer kan siktre os imod et virksomt Bombardement? Det kunde ogsaa have sin Interesse i denne Forhandling, om man kunde faae at vide, hvorledes det nu forholder sig med disse Kanoner, der var saa uhyre dyre, og som det tog saa mange Uger og Maanedes, som det ærede Medlem fra Thisted (Sagd) forklarede os, blot at faae stillet op. Dersom Forholdet nu er, at de maa betragtes som ubrugelige og ikke due, vil det ogsaa have sin Betydning under Forhandlingen af denne Sag. Paa dette Punkt haaber jeg, at den ærede Minister, da det ikke er et finantzielt Spørgsmaal, i alt Fald ikke i første Række, vil give os Svar. Han maa da nok kunne tænke sig, at det interesserer os, og han kjender jo det gamle Ordsprog, at brændt Barn vogter sig for Ilden. Skulde det vise sig, at vi, der stemte for Bevillingen den Gang, har brændt vore Fingre, vil det bidrage for Medlemmerne og for Ministeren til herefter bedre at kunne værdsætte de Sagkyndiges Vidnesbyrd, hvis det skulde være saa, at samme Vidnesbyrd ikke passer for den Minister, vi har nu, i Sammenligning med ham, vi havde den Gang; men det vil vi nu faae at høre. Jeg har endnu kun en eneste Bemærkning at gjøre, som forekommer mig at hænge sammen med denne Sag i Dag, angaaende en Betragtningssmaaade og en Udtalelse, der blev nævnt af det ærede Medlem fra Fredensborg (Hage), som, hvis den virkelig holdt Stik, vilde være en af de væsentligste Grunde til, at vi absolut maatte følge de Herrer, i alt Fald for en Del, paa den Vej, de ville ind paa, hvad i alt Fald jeg for mit Vedkommende ikke for al den Sag i Verden vilde være med til, fordi jeg, som jeg sagde iafes, tror, at jeg ikke kan skade mit Fædreland mere end ved at følge de Herrer. Den Betragtningssmaaade, der blev udtalt, og som ogsaa er kommen frem overfor dette Forslag, var denne, at, naar der rustedes fra alle Sider, og af alle Magter, saa kunde man nok forstaa og begribe, at saa kunde vi ikke hævde vor Selvstændighed, dersom vi ikke ogsaa gjorde Noget. Sa, det

ser saa tiltalende og fornuftigt ud. Jeg tillod mig at afbryde det ærede Medlem med at sige: Det taaler ingen Sammenligning, og det er navnlig det, jeg vil sige til Støtte for den Ansøelse, jeg har. Jeg kan forstaa, at naar Frankrig bliver overfaldet af Tyskland som i 1870, naar et Land som Frankrig med sine 40 Mill. Menneffer og med de tilsvarende Hjelpekilder, et saa stort Land har, f. Ex. lægger en Fæstningsring paa sin Østgrændse, rustet sig til det Yderste, tager fat saa godt, som det kan, naar det bliver overfaldet, at det saa fornuftigvis derved er i Stand til at gjøre Noget, hvorved Franktmændene kunne sige, hvad vore Fæstningsagitoratorer saa tidt sige til os, at de skide en Slags Assurance sammen under Fredens Dage, hvorved de siktre sig mod Overfald og Fædrelandets Vemlæstelse. Det siger jeg, er Noget, jeg kan forstaa, det er Noget, der er Mening i. Jeg kan ogsaa forstaa, at der er Mening i det, naar den tyffe Rigsdag blev opløst i Fjor, og Bismarck sagde, at man endnu maatte have 40,000 Mand til den staaende Hær, at man maatte anstrænge sig endnu stærkere; thi Frankrig anstrænger sig stærkt, og dersom Tyskland ikke anstrænger sig yderligere, saa har Frankrig Grund til at tro, at det med de Hærmasser og de Kræfter, det kan komme frem med, er i Stand til at øve Hævn over Tyskerne for, hvad de have gjort i 1870. Jeg siger, at det er Noget, jeg kan forstaa, det er en Betragtningssmaaade, som man, hvis man var Borger i et saadant Land, maatte boie sig for. Vi sige ogsaa, naar vi assurerede vore Eiendomme, at vi ved at yde det og det til Assurance siktre os, at vi, naar Ulykken kommer, i alt Fald holdes skadesløse. Men, ærede Herrer, lad os dog engang blive klare over og forstaa Mødseltningen. Paa dette Punkt her taaler det mindste selvstændige Kongerige i hele Evropa ingen Sammenligning med de store Magter. Hvad jeg her udtaler, er min inderste og bedste Overbevisning efter flere Aars Erfaring og Undersøgelse paa dette Omraade. Naar vi med Magt skulle forsvare os, saa er Danmarks sidste Dage talte. Hvor i al Verden kan Noget bilde sig ind, at vi ere i Stand til at staa os enten imod Tyskland eller mod England eller mod Rusland eller mod nogen Magt, endog blot Sverige—Norge. Naar de anstrænge sig lige saa stærkt som vi, saa ere de os flere Gange overlegne. Det er den Situation, vi have. Der er ingen Ting, der er mindre egnet til Gjenstand for Romantik og Fantasier end Spørgsmaalet om Fædrelandets Bestaaen. Naar vi staa overfor en Situation, der kræ-